

Сільві Капутікян

Згоріли їхні селища, пропали їхні мули.
Бредуть, бредуть вигнанці в дорогу неблизьку.
Щоб мову свою рідну їх діти не забули,
їм літери виводять вірменки на піску.

А вітер, вітер, вітер!..
Який палючий вітер!..
Обвуглені обличчя січе, січе, січе!..
Лиш виведеш те слово із тої в'язі літер,
а слово ж без коріння, покотиться, втече.

Іесь, в якісь пустелі, з'їдять його верблюди.
Забудуть його діти, і виростуть німі.
Бредуть, бредуть вигнанці...
бредуть бездомні люди.
Ні даху ж, ні притулку, — буквар їм на умі!

Згоріли їхні храми. Мужчини їхні вбиті.
Втонули їхні дзвони у озері Севан.
О, як їм далі жити? На тім кровопролитті
не місяць в небі сходить — турецький ятаган.

А вітер, вітер, вітер!..
Як шарпає той вітер!..
Куди їх ще, вигнанців, недоля заведе?
Нема коли писати отих маленьких літер.
Немає чим писати. Нема писати де.

І тільки на привалі, в ті рідкісні хвилини,
коли ще в свої тачки жінки не запряглись,
ті буковки вірменські виводять, як стеблинини,
і слізьми поливають, аби лиш прийнялись.

В пісках пустили корінь — а вітер, вітер, вітер!..
Бредуть, бредуть вигнанці в дорогу неблизьку!..
А скрізь по всій пустелі
тоненські стебла літер,
як трави, проростають в палючому піску.

Їх топчуть ситі коні, дзвенять чужі стремена.
А букви проростають в легенди і пісні.
"Цавет танем!" — як кажуть, прощаючись, вірмени.
Твій біль беру на себе. Печаль твоя в мені.